

SOPHIE KINSELLA

Himoshoppaaja korjaa potin

Himoshoppaaja korjaa potin

Sophie Kinsella

Suomentanut Kaisa Kattelus

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Shopaholic to the Rescue

© Sophie Kinsella 2015
Suomennoksen © Kaisa Kattelus ja WSOY 2016
ISBN 978-951-0-41774-4
Painettu EU:ssa

Linda Evansille
rakkaudella ja kaikesta kiittäen

Lähettäjä: dsmeath@locostinternet.com

Vastaanottaja: Brandon, Rebecca

Aihe: »Pyyntö»

Hyvä rouva Brandon,

on kulunut aikaa siitä, kun viimeksi tapasimme. Toivottavasti te ja perheenne voitte hyvin.

Minä puolestani nautin eläkepäivistä mutta huomaan usein muistelevani hellästi sattumuksia työurallani Endwich Bankissa. Siksi olen päättänyt panna alulle »omaelämäkerran» tai »muistelmateoksen», jonka työnimi on: Hyviä ja huonoja velkoja: Erään fulhamilaispankin kärsivällisen (ja vähemmän kärsivällisen) johtajan ylä- ja alamäkiä.

Olen jo kirjoittanut kaksi lukua, jotka saivat hyvän vastaanoton puutarhayhdistykseni jäsenten keskuudessa – useat heistä jopa lausuivat: »Tästä pitäisi tehdä televisiosarja!» No, tiedä häntä!!

Saanan sanoa, että te olitte minun »värikkäimpiä» asiakkaitani ja hoiditte raha-asioitanne hyvin »ainutlaatuisella» tavalla. (Toivon ja uskon sydämestäni, että olette parantanut tapanne aikuistumisen myötä.) Me kalistelimme kalpoja monen monta kertaa, mutta uskon, että eläkkeelle jäämiseeni mennessä olimme »solmineet rauhan», vai kuinka?

Siksipä kysynkin, voisinko ehkä haastatella teitä kirjaani varten teille sopivana ajankohtana. Jään odottamaan vastaustanne.

Teidän

Derek Smeath
Pankinjohtaja (eläk.)

Lähettäjä: dsmeath@locostinternet.com

Vastaanottaja: Brandon, Rebecca

Aihe: Vast.: Vast: »Pyyntö»

Hyvä rouva Brandon,

olen kovin pettynyt. Lähestyin teitä vilpittömin mielin kuin ainakin ammatti-ihminen toista – uskaltaisinko jopa sanoa kuin ystävä. Toivoin, että minua kohdeltaisiin »sellaisena».

On toki oma asianne, jos ette halua tulla haastatelluksi »muistelmiani» varten. Mieltäni kuitenkin murehduuttaa, että koitte välttämättömäksi sepittää monimutkaisen valheen. Järjetön, sotkuinen tarina siitä, että muka »porhaltaisitte isänne perässä kohti Las Vegasia» ratkaisemaan jotakin »mysteeriä» ja varmistamaan, ettei »Tarkie-poloista aivopestä», on selvästi silkkaa satua.

Kuinka monta kertaa olenkaan saanut vastaanottaa teiltä viestejä, joiden mukaan »jalkanne on poikki» tai »podette rauhaskuumetta» tai joissa kerrotte (kuvitteellisen) koiranne kuolemasta? Olin toivonut, että koska nyt olette vaimo ja äiti, olisitte kenties aikuistunut vähän. Sain kuitenkin kokea karvaan pettymyksen.

Teidän

Derek Smeath

Lähetäjä: dsmeath@locostinternet.com

Vastaanottaja: Brandon, Rebecca

Aihe: Vast.: Vast.: Vast.: Vast.: »Pyyntö»

Hyvä rouva Brandon,

olisi vähättelyä sanoa, että sähköpostinne herätti minussa hämmästyä. Kiitän sydämellisesti valokuvista.

Näen tosiaankin omin silmin, että seisotte autiomaan laidalla. Näen matkailuauton, jota osoitatte, sekä lähikuvan Kalifornian kartasta. Yhdessä kuvassa näen myös ystäväne lady Cleath-Stuartin, vaikka minun onkin vaikea sanoa, ilmaiseeko »hänen kidutettu katseensa selvästi, että hänen miehensä on kateissa».

Saanko pyytää selvennystä: Ovatko sekä isänne että ystäväne kateissa? Molemmat yhtä aikaa?

Teidän

Derek Smeath

Lähtettäjä: dsmeath@locostinternet.com

Vastaanottaja: Brandon, Rebecca

Aihe: Vast.: Vast.: Vast.: Vast.: Vast.: Vast.: »Pyyntö

Hyvä rouva Brandon,

hyvä tavaton millainen tarina! Saanen sanoa, että viestinne oli hieman polveileva – onko tilanne siis seuraavanlainen:

- Teidän isänne tuli luokseen Los Angelesiin, koska oli saanut tietoja vanhasta ystävästään Brentistä, jota ei ollut tavannut vuosiin.
- Hän katosi suorittamaan jotakin tehtävää ja jätti jälkeensä vain viestin, jossa sanoi »oikaisevansa vääryyden».
- Hän on värvännyt apuun lordi Cleath-Stuartin (»Tarkien»), joka on viime aikoina kokenut kovia ja on siksi »hauraassa mielentilassa».
- Hän on ottanut mukaan myös kaverin nimeltä »Bryce».
(Merkillisiä nimiä siellä Kaliforniassa annetaan.)
- Nyt te seuraatte kolmikkoo Las Vegasiin, koska pelkäätte, että Bryce on kelmi, joka kenties yrittää nyhtää rahaa lordi Cleath-Stuartilta.

Vastauksena kysymykseenne, pelkäänpä etten ole saanut »häikäiseviä oivalluksia», joista olisi teille apua, eikä mitään vastaavaa myöskään ikinä tapahtunut, kun työskentelin pankissa. Oli meillä tosin kerran muuan »hämäräperäinen» asiakas, joka yritti tallettaa muovikassillisen 20 punnan seteleitä, jolloin soitin rahoitusalan viranomaisille. Uskokaa pois, sen »jutun» aion kyllä kertoa kirjassani!!

Toivotan teille kaikkea mahdollista menestystä kadonneen kolmikön metsästyksessä ja toivon, ettette epäröi ottaa minuun yhteyttä, jos suinkin voin tarjota apuani.

Teidän

Derek Smeath

1

»Okei», Luke sanoo rauhallisesti. »Ei paniikkia.»

Ei paniikkia? Sanooko Luke, ettei ole syytä paniikkiin? Ei. Eiiiiii. Kaikki on hullusti. Minun mieheni ei koskaan sano niin. Jos hän sanoo: »Ei paniikkia», hän tarkoittaa tosiasiaa: Nyt on syytä paniikkiin.

Helkutti, kohta iskee paniikki.

Valot vilkkuvat ja poliisisireeni soi yhä. Minun mielessäni vilahtelee vain sekavia ajatuksia kuten: sattuvatko käsiraudat, kenelle soitan putkasta ja ovatko vankilahaalarit aina oransseja?

Meidän C-luokan 8-metristä liikkuvaa kotiamme lähestyy poliisi. (Autossa on muuten siniruutuiset ikkunaverhot, kukallinen verhoilu ja kuusi sänkyä, joskin »sänky» on lievää liioittelua – pitäisi sanoa »kuusi ohutta patjaa puulavereilla».) Poliisi on niitä cooleja amerikkalaisia poliiseja, joilla on peililasit ja rusketus, ja hän on kamalan pelottava. Sydämeni jyskyttää, ja alan vaistomaisesti tähyillä piilopaikkaa.

Okei, ehkä tämä on pienoista liioittelua. Mutta olen aina jännittänyt poliiseja – siitä saakka, kun viisivuotiaana salakuljetin

kuusi paria nukkenkenkiä ulos Hamleysilta, ja luokseni tuli poliisi, joka jylisi: »Mitäs sinulla siinä on, nuori neiti», niin että olin hypätä nahoistani. Kävi ilmi, että hän ihaili ilmapalloani.

(Äiti ja isä löysivät nukkenkengät ja lähettivät ne takaisin, ja minä kirjoitin itse mukaan anteeksipyyntökirjeen. Ja Hamleys vastasi oikein kivasti, ettei tarvitse murehtia. Silloin taisin ensimmäisen kerran tajuta, että kirjeen kirjoittaminen on itse asiassa oivallinen keino päästä pulasta.)

»Luke!» suhisen hädissäni. »Pian nyt. Pitäisikö antaa lahjus? Paljonko sinulla on käteistä?»

»Becky», Luke sanoo kärsivällisesti, »sanoinhan ettei ole aihetta paniikkiin. Varmaan niillä oli ihan hyvä syy pysäyttää meidät.»

»Pitäisikö meidän kaikkien mennä ulos?» Suze kysyy.

»Minusta meidän kannattaa jäädä autoon», Janice sanoo selvästi hermostuneena. »Minusta meidän kannattaa käyttäytyä ihan tavallisesti, ikään kuin meillä ei olisi mitään salattavaa.»

»Eihän meillä olekaan!» Alicia sanoo tuskastuneena. »Kaikkien pitää nyt rauhoittua.»

»Niillä on aseet!» äiti sanoo vauhkona ja kurkistelee ikkunasta. »Aseet, Janice!»

»Jane, ole kiltti ja rauhoitu!» Luke sanoo. »Minä menen puhumaan niiden kanssa.»

Hän menee ulos autosta, ja me muut katsomme huolestuneina toisiamme. Matkassa on mukana minun paras ystäväni Suze, ehdottomasti ei-paras ystäväni Alicia, tyttäreni Minnie, äiti ja hänen paras ystävänsä Janice. Olemme ajamassa Los Angelesista Las Vegasiin ja olemme jo ehtineet kinata ilmanvaihdosta, istumapaikoista ja siitä, onko Janicella lupa kuunnella säkkipillimusiikkia hermojensa rauhoittamiseksi. (Vastaus: ei ole. Viisi ääntä yhtä vastaan.) Koko retki on hitusen jännitteinen, ja olemme olleet tien päällä vasta kaksi tuntia. Ja nyt sitten tämä.

Katson, kun poliisi kävelee Luken luo ja alkaa puhua.

»Hauva!» Minnie sanoo ja osoittaa ikkunasta. »Iso, iso, iso hauva!»

Toinenkin poliisi on tullut Luken luo, ja hänellä on uhkaavan näköinen poliisikoira. Se on saksanpaimenkoira, ja se nuuhkii Luken jalkoja. Yhtäkkiä se katsoo matkailuautoa ja alkaa haukkua.

»Hyvä jumala!» Janicelta pääsee ahdistunut huuto. »Arvasin! Huumepartio! Ne haistavat minut!»

»Häh?» Käännyn tuijottamaan häntä. Janice on keski-ikäinen rouvashenkilö, joka harrastaa kukka-asetelmien sommittelua ja ihmisten meikkaamista räikeillä persikan sävyillä. Mitä haistettavaa hänessä muka on?

»Ikävä että joudun kertomaan teille...» Hän nielaisee dramaattisesti. »Minulla on hallussani laittomia huumeaineita.»

Kaikki jäähmettyvät hetkeksi. Aivoni kieltäytyvät yhdistämästä näitä kahta asiaa. Laittomia huumeaineita? Janice?

»Huumeita?» äiti huutaa. »Janice, mistä sinä oikein puhut?»

»Aikaeroon», Janice voihkii. »Lääkäristä ei ollut mitään apua, ja minun oli pakko turvautua nettiin. Bridgekerhon Anabel antoi minulle osoitteen, mutta siellä kyllä luki: Saattavat olla kiellettyjä joissakin valtioissa. Ja nyt tuo koira haistaa ne, ja meidät raahataan kuulusteluun —»

Raivokas haukku keskeyttää hänet. Pakko myöntää, että poliisikoiralla on selvästi kova hinku päästä autoon. Se nykii hihnaa ja räksyttää, ja poliisi vilkuilee sitä ärtyneenä.

»Oletko sinä ostanut laittomia huumeita?» Suze räjähtää. »Miksi ihmeessä?»

»Janice, sinä vaarannat koko reissun!» Äiti on hurjistunut. »Miten saatoit tuoda kovia huumeita Amerikkaan?»

»Tuskin ne mitään kovia huumeita ovat», minä sanon, mutta äiti ja Janice ovat niin hysteerisiä, etteivät kuule mitään.

»Hankkiudu niistä eroon!» äiti kimittää. »Nyt heti!»

»Tässä ne ovat.» Janice ottaa haparoivin käsin laukustaan kaksi valkoista pakettia. »En olisi ottanut niitä mukaan, jos olisin tiennyt →»

»No, mitäs nyt tehdään?» äiti tivaa.

»Jokaisen pitää nielaista yksi kuplapakkaus», Janice sanoo ja vetää levyjä kiihkeästi ulos rasioista. »Ei tässä muukaan auta.»

»Oletko sekaisin?» Suze kysyy vimmoissaan. »Minä en ainakaan nieleskele mitään netistä hankittuja tuntemattomia tabletteja!»

»Janice, sinun täytyy hankkiutua niistä eroon», äiti sanoo. »Mene ulos ja sirottele ne tienposkeen. Minä harhautan poliisia. Ei, me kaikki harhautamme. Kaikki ulos autosta. Nyt.»

»Poliisit näkevät!» Janice vaikeroi.

»Ei, poliisi ei huomaa mitään», äiti sanoi lujasti. »Kuuletko, Janice. Poliisi ei huomaa mitään. Jos olet nopea.»

Hän avaa autonoven, ja me lastaudumme ulos hohkaavan kuumaan päivään. Olemme pysähtyneet valtatieen laitaan, ja kummallakin puolella levittäytyy rahiseva ritisevä autiomaan niin kauas kuin silmä kantaa.

»Vauhtia!» äiti suhisee Janicelle.

Kun Janice lähtee hiippailemaan kuivan maan poikki, äiti touhottaa poliisien luo Suze ja Alicia kintereillään.

»Jane!» Luke sanoo ja näyttää yllättyneeltä äidin tupsah-
taessa hänen viereensä. »Ei sinun olisi tarvinnut tulla.» Hän vilkaisee minua kuin kysyen: Mitä helvettiä te hommaatte? ja minä kohautan avuttomasti olkapäitäni.

»Hyvää huomenta, konstaapeli», äiti sanoo ensimmäiselle poliisille. »Minun vävy-poikani on varmasti selittänyt tilanteen. Mieheni on kadoksissa, suorittamassa salaista tehtävää, ja nyt on kysymys elämästä ja kuolemasta.»

»Ei välttämättä elämästä ja kuolemasta», koen tarpeelliseksi selventää.

Olen varma, että äidin verenpaine kohoaa joka kerta, kun hän alkaa puhua »elämästä ja kuolemasta». Yritän tyyntytellä häntä, mutta hän ei taida haluta tyyntyä.

»Hän on lordi Cleath-Stuartin seurassa», äiti jatkaa, »ja tässä on lady Cleath-Stuart. He asuvat Letherby Hallissa, joka on yksi Englannin huomattavimmista kartanoista», hän lisää ylpeänä.

»Tuo ei liity tähän millään tavalla!» Suze sanoo.

Toinen poliisi riisuu lasit ja tarkastelee Suzea.

»Ai niin kuin Downton Abbey? Vaimo on ihan hulluna siihen sarjaan.»

»Letherby on paljon hienompi kuin Downton», äiti sanoo.
»Kannattaisi piipahtaa.»

Näen silmänurkastani Janicen, joka seisoo autiomaassa mersinisessä kukallisessa paita-hameyhdistelmässään ja ravistelee vimmaisesti pillereitä valtavan kaktuksen taa. Juurikaan silmiinpistävämpi ei oikein voisi olla. Mutta onneksi poliisit ovat keskittyneet äitiin, joka kertoo parhaillaan isän viestistä.

»Konstaapelit.» Luke on yrittänyt jo jonkin aikaa puuttua puheeseen. »Kiitos, että ilmoititte perävalosta. Saammeko nyt jatkaa matkaa?»

Tulee pitkäksi aikaa hiljaista, kun poliisit katselevat toisiaan mieltävästi.

»Ei paniikki», Minnie sanoi ja nostaa katseensa lempinukestaan Speakysta, jolla hän on leikkinyt. Hän hymyilee säteilevästi toiselle poliisille. »Ei paniikki.»

»Totta puhut.» Poliisi hymyilee Minnielle. »Söpö tyttö. Mikä sinun nimesi on?»

»Poliisi ei huomaa», Minnie vastaa rupattelusävyyn, ja siinä samassa lankeaa kihelmöivä hiljaisuus. Mahani sykertyy solmulle, enkä uskalla vilkaistakaan Suzea.

Poliisin hymy on jähmettynyt. »Anteeksi, mitä sanoit?» hän kysyy Minnieltä. »Mitä poliisi ei huomaa?»

»Ei mitään!» minä sanon kimeästi. »Meillä on katsottu telkkaria, tuollaisia ne lapset ovat...»

»Kas niin!» Janice ilmestyy hengästyneenä viereeni. »Valmista tuli. Päivää, konstaapelit, kuinka voimme auttaa?»

Uuden henkilön ilmaantuminen saa poliisit selvästi hämentymään.

»Rouva, missä te olette ollut?» toinen kysyy.

»Olin kaktuksen takana. Luonto kutsui», Janice lisää selvästi ylpeänä valmiista vastauksestaan.

»Eikö teillä ole matkailuautossa käymälää?» vaaleatukkainen poliisi kysyy.

»Ai», Janice sanoo lannistuneen näköisenä. »Hyvät ihmiset sentään. Taitaahan meillä olla.» Hänen itsevarma asenteensa hälvenee, ja hän vilkuilee hätääntyneesti ympärilleen. »Hyvät ihmiset. Öö... no... itse asiassa... halusin vähän jaloitella.»

Tummatukkainen poliisi ristiä käsivarret rinnalle. »Jaloitella? Ai kaktuksen takana?»

»Poliisi ei huomaa mitään», Minnie uskoutuu Janicelle, ja Janice hätkähtää kuin tassunsa polttanut kissa.

»Minnie! Hyvänen aika, kultaseni! Mitä poliisi ei huomaa? Ha-ha-ha!»

»Ettekö te saa tuon lapsen suuta kiinni?» Alicia kysyy rai-vokkaaseen sävyyn.

»Luontokävely», Janice sanoo vaisusti. »Ihailin kaktuksia. Kauniita... öö... piikkejä.»

Kauniita piikkejä? Eikö hän parempaa keksi? Selvä on, en enää ikinä lähde automatkalle Janicen kanssa. Hän näyttää läpeensä syylliseltä ja hermostuneelta. Ei ihme että poliisit vaikuttavat epäluuloisilta. (Pakko myöntää, ettei Minnie ole helpottanut tilannetta.)

Poliisit katsovat toisiaan merkitsevästi. Ihan kohta he varmasti sanovat pidättävänsä meidät tai kutsuvansa FBI:n paikalle. Nyt pitää tehdä jotain ja nopeasti. Mutta mitä? Mieti, mieti...

Ja sitten inspiraatio iskee.

»Konstaapeli!» huudahdan. »Onpa hyvä, että tavattiin, sillä haluan pyytää pientä palvelusta. Minulla on nuori serkku, joka haluaisi ihan kamalasti poliisiksi ja olisi tosi iloinen, jos pääsisi harjoitteluun. Voisiko hän ottaa yhteyttä teihin? Tehän olette konstaapeli Kapinski...» Nappaan puhelimeni ja alan naputella hänen nimeään rintalaatasta. »Ehkä hän voisi kulkea mukana ja seurata työtänne?»

»Sellaiseen on virallisetkin kanavat», konstaapeli Kapinski sanoo torjuvasti. »Pyytäkää poikaa tutkimaan nettisivuja.»

»Niin, mutta kaikkihan riippuu henkilökohtaisista suhteista.» Rämpyttelen hänelle viattomasti silmiäni. »Olisitteko vapaa huomenna? Voitaisiin tavata töiden jälkeen. Joo! Me odotamme teitä aseman edessä.» Astahdan eteenpäin, ja konstaapeli Kapinski perääntyy. »Tosi lahjakas ja puhelias poika. Tykkäätte varmasti. Nähdään siis huomenna! Minä voisin tuoda croissantteja!»

Konstaapeli Kapinski näyttää kauhistuneelta.

»Voitte mennä», hän mumisee ja käännähtää pois. Noin puolessa minuutissa hän, hänen työparinsa ja koira ovat autossa ja huristelevat tiehensä.

»Bravo, Becky!» Luke hurraa.

»Hienosti tehty, kulta!» äiti säestää.

»Olipa täpärällä.» Janice vapisee. »Liian täpärällä. Meidän on oltava varovaisempia.»

»Mistä oikein oli kysymys?» Luke kysyy ymmällään. »Miksi te tulitte ulos?»

»Janice pakenee huumeekyttiä», sanon ja melkein tirskahdan nähdessäni Luken ilmeen. »Selitän sitten matkalla. Menään.»

2

He katosivat kaksi päivää sitten. Joku voisi sanoa: Entäs sitten? Lähtivät varmaan poikien retkelle. Mitä jos vain rentoutuisitte ja odottaisitte että he palaavat kotiin? Juuri niin poliisikin itse asiassa sanoi. Mutta tilanne on mutkikkaampi. Tarquin koki vastikään eräänlaisen hermoromahduksen. Lisäksi hän on upporikas ja ilmeisesti Bryce soveltaa häneen »epäterveitä hoitometodeja», minkä Suze pelkää tarkoittavan kulttiin liittymistä.

Kaikkihan on pelkkää olettamusta. Tai itse asiassa koko joukko erilaisia olettamuksia. Suoraan sanoen – enkä ikinä menisi paljastamaan tätä Suzelle – arvelen salaa, että isä ja Tarquin ovat istuneet koko tämän ajan yökahvilassa Losissa. Suze puolestaan uskoo, että Bryce on jo paiskannut Tarquinin johonkin kanjoniin tyhjennettyään ensin hänen pankkitilinsä. (Tiedän, että hän ajattelee niin, vaikei sitä myönnäkään.)

Nyt pitäisi olla järjestelmällinen. Pitäisi laatia suunnitelma. Pitäisi hankkia sellainen korkkitaulu kuin poliisisarjoissa, sellainen jossa on listoja ja nuolia ja kuvia isästä ja Tarkiasta. (Tai ei ehkä sittenkään. Korkkitaulu nyt viimeistään saisi tämän

näyttämään murhatutkinnalta.) Mutta jotain tässä pitäisi tehdä. Toistaiseksi koko matka on ollut yhtä kaaosta.

Aamu oli silkkaa sähläystä – piti pakata ja toimittaa Suzen kolme lasta Ellie-hoitajalle (hän tulee meille asumaan ja ottaa ohjat käsiinsä). Luke saapui vuokra-autolla jo aamun-koitteessa. Sitten herätin äidin ja Janicen – he olivat ehtineet nukkua vain pari tuntia lentonsa jälkeen – ja me kaikki hyp- päsimme kyytiin ja sanoimme: »Vegasiin!»

Jos ihan rehellisiä ollaan, meidän ei olisi ehkä ollut pakko vuokrata matkailuautoa. Itse asiassa Luke oli kahden henkilö- auton kannalla. Mutta minä huomausin, että meidän pitää pystyä keskustelemaan matkan aikana. Siksi tarvitsemme matkailuauton. Eikä amerikkalainen rengasmatka ole oikein mitään ilman matkailuautoa. Ei todellakaan.

Siitä saakka Suze on pelkäänyt googlaillut kultteja, mikä on minusta ihan typerää, koska hän vain vauhkoontuu entistä pahemmin. (Varsinkin löydettyään kultin, jossa maala- taan naama valkoiseksi ja mennään naimisiin eläinten kanssa.) Luke on enimmäkseen puhunut puhelimesta kakkosmiehensä Garyn kanssa, joka toimii Luken sijaisena konferenssissa Lon- toossa. Lukella on PR-firma, ja hänellä olisi nytkin läjäpäin tehtävää, mutta hän on pannut kaikki työt syrjään ajaakseen matkailuautoa. Ja se on tosi jalo ja rakastava teko, ja minä teen ihan samalla tavalla heti kun saan siihen tilaisuuden.

Janice ja äiti ovat kehitelleet masentavia teorioita, että isä on saanut hermoromahdukseen ja aikoo elää autiomaassa pontso päällä. (Miksi pontso?) Minnie on sanonut noin tuhat kertaa: »Äiti, kaktus! Kak-TUS!» Ja minä olen istunut hiljaa, silittä- nyt hänen tukkaansa ja antanut ajatusten virrata. Mikä ei suo- raan sanoen ole kovin kivaa. Minun ajatukseni eivät tällä het- kellä ole järin aurinkoisia.

Yritän kaikin voimin pysyä mahdollisimman myönteis- enä ja reippaana. Yritän pitää toiset hyvällä mielellä ja lakata

märehtimästä menneitä. Mutta kun vain hetkeksikin herpaannun, päälleni hyökyy kauhea syyllisyys. Sillä totuus on, että koko tämä matka johtuu minusta. Kaikki on minun syytäni.

Puolen tunnin kuluttua pysähdymme kuppilaan syömään aamiaista ja laatimaan suunnitelmia. Minä vien Minnien vessaan, ja me keskustelemme siellä pitkään erilaisista saippuoista ja Minnie haluaa kokeilla jokaista saippuasäiliötä vuorotellen, mihin menee ikuisuus. Kun viimein palaamme kuppilan puolelle, Suze seisoo yksin katselemassa vanhanaikaista julistetta, ja minä menen hänen luokseen.

»Suze», sanon ties monennenko kerran. »Kuule. Olen tosi pahoillani.»

»Mistä?» Hän hädin tuskin nostaa katsettaan.

»Ai mistäkö? No kaikesta → Keskeytän hieman toivottomana. En tiedä mitä sanoisin. Suze on vanhin ja rakkain ystäväni, ja aina ennen minun on ollut äärimmäisen helppoa olla hänen kanssaan. Mutta nyt tuntuu kuin olisin näyttämöllä enkä muistaisi vuorosanojani, eikä hän auta minua yhtään.

Kaikki alkoi mennä vikaan pari viikkoa sitten, kun asuimme yhdessä Los Angelesissa. Ei pelkästään minun ja Suzen välillä vaan yleensäkin. Minä vähän sekosin. Menin raiteiltani. Halusin niin hirveästi päästä julkkisten stylistiksi, että menetin hetkeksi otteeni. Tuntuu epätodelliselta, että eilisiltana seisoin vielä punaisella matolla ennen elokuvan ensi-iltaa ja tajusin yhtäkkiä, etten sittenkään halunnut istua leffateatterissa julkkisten kanssa. Tuntui kuin olisin elänyt kuplassa, joka oli yhtäkkiä puhjennut.

Luke tajuaa. Meillä oli viime yönä pitkä keskustelu, ja puhuimme monta asiaa selväksi. Luke sanoi, että se mitä minulle tapahtui Hollywoodissa oli täysin päätöntä. Minusta tuli yhdessä yössä julkkis aivan sattumalta, ja se sekoitti pasmani. Perhe ja ystävät eivät syytä minua ikuisesti, hän sanoi. He antavat anteeksi.

Luke on ehkä antanut anteeksi. Mutta Suze ei.

Mikä pahinta, eilen jo luulin, että välimme ovat paranemaan päin. Suze pyysi ja rukoili minua lähtemään tälle matkalle, ja minä lupasin jättää kaiken ja tulla. Suze itki ja sanoi kaivanneensa minua, ja minä olin valtavan helpottunut. Mutta nyt kaikki on taas muuttunut. Hän käyttäytyy aivan kuin ei olisi-kaan halunnut minua mukaan. Hän ei sano mitään, uhkuu vain vihamielisyyttä.

Ymmärrän toki, että hän on huolissaan Tarkiasta ja että minun on oltava kärsivällinen. Tämä vain on... rankkaa.

»Ihan sama», Suze sanoo töykeästi. Ja katsomatta minuun hän menee takaisin pöytään. Minä menen perässä, ja Alicia nostaa päätään ja luo minuun halveksivan katseen. Tuntuu vieläkin aika epätodelliselta, että hänkin on matkassa mukana. Alicia Pitkäsäärihuora, ihminen josta pidän vähiten koko maailmassa.

Pitäisi kai sanoa Alicia Merelle. Se on hänen nimensä nykyään, sillä hänen miehensä on Wilton Merelle, kuuluisan jooga- ja vieroituskeskuksen, Golden Peacen, perustaja. Se on valtava paikka, jossa on kursseja ja lahjatavarakauppa, ja minä olin ennen kanta-asiakas. Niin kuin me kaikki. Kunnes Tarquin alkoi roikkua siellä aamusta iltaan ja hengailla Brycen kanssa ja sanoa, että Suze on »myrkyntyvä», ja muuttui suoraan sanoen vähän oudoksi. (Pitäisi sanoa: vähän oudomaksi. Vanha kunnan Tarkie ei ole koskaan ollut laatikon normaalein veitsi.)

Juuri Alicia sai selville, että miehet ovat matkalla Vegasiin. Juuri Alicia toi matkailuautoon kylmän kookosvesisäiliön. Alicia on nyt sankari. Mutta minä olen yhä epäluuloinen. Alicia on piinannut minua heti ensitapaamisestamme lähtien, jo vuosien ajan, jo ennen naimisiinmenoani. Hän on yrittänyt tuhota minun elämäni; hän on yrittänyt tuhota Luken elämän; hän on yrittänyt joka käänteessä nujertaa minut ja

*Himoshoppaaja tien päällä
tärkeässä pelastusoperaatiossa*

Becky Brandon (o.s. Bloomwood) ja sekalainen joukko perhettä ja ystäviä (plus yksi vihamies) autoilee Amerikan suuressa lännessä etsimässä Beckyn isää. Becky kantaa syyllisyyttä isän katoamisesta ja on lisäksi niin murheissaan viilenneistä väleistä sydänystävänsä Suzen kanssa, ettei edes shoppailu maistu. Matka vie monen nauruhermoja kutkuttavan mutkan kautta Las Vegasiin, missä pelastuspartio punoo kaikkien aikojen ovelimman juonen ehtaan elokuvatyyliin. Panokset ovat kovat, mutta se ei pelaa, joka pelkää!

”Kuplivan kipakkaa hauskuutta.” – GLAMOUR

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 417744

84.2

ISBN 978-951-0-41774-4

